

XEFATURA DO ESTADO

11863 *LEI ORGÁNICA 3/2005, do 8 de xullo, de modificación da Lei orgánica 6/1985, do 1 de xullo, do poder xudicial, para perseguir extraterritorialmente a práctica da mutilación xenital feminina. («BOE» 163, do 9-7-2005.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei orgánica.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

A mutilación xenital feminina constitúe un grave atentado contra os dereitos humanos, é un exercicio de violencia contra as mulleres que afecta directamente a súa integridade como persoas. A mutilación dos órganos xenitais das nenas e as mozas debe considerarse un trato «inhumano e degradante» incluído, xunto coa tortura, nas prohibicións do artigo 3 do Convenio Europeo de Dereitos Humanos.

Os Estados membros da Unión Europea, cuxas constitucións recoñecen o dereito á integridade persoal, tanto física como mental, como un dereito fundamental, víronse enfrontados a un fenómeno de exportación da práctica de mutilacións xenitais femininas debido á inmigración de persoas procedentes de países onde estas prácticas constitúen un costume tradicional aínda en vigor.

O feito de que as mutilacións sexuais sexan unha práctica tradicional nalgúns países dos cales son orixinaarios os inmigrantes nos países da Unión Europea non se pode considerar unha xustificación para non previr, perseguir e castigar semellante vulneración dos dereitos humanos. A OMS considera que no mundo hai 130 millóns de mulleres vítimas de mutilacións xenitais practicadas en nome de culturas e tradicións relixiosas.

A Convención das Nacións Unidas para a eliminación de todas as formas de discriminación contra a muller, no seu artigo 2.f prevé que os Estados parte adopten medidas adecuadas, mesmo de carácter lexislativo, para modificar ou derogar leis, regulamentos, usos e prácticas que constituían unha discriminación contra as mulleres.

Así mesmo, o Programa de Acción da Conferencia Internacional sobre Poboación e Desenvolvemento (O Cairo 1994) e o Programa de Pekín (1995) inclúen recomendacións aos Estados co fin de erradicar as mutilacións xenitais femininas e para modificar os comportamentos sociais e culturais e acabar así cos prexuízos e prácticas lesivos para as persoas.

Nesta liña inscríbese a presente lei orgánica ao posibilitar a persecución extraterritorial da práctica da mutilación xenital feminina cando a comisión do delito se realiza no estranxeiro, como sucede na maior parte dos casos, aproveitando viaxes ou estadias nos países de orixe das persoas que se encontran no noso país.

Artigo único.

Engádese unha nova alínea g) ao número 4 do artigo 23 da Lei orgánica 6/1985, do 1 de xullo, do poder xudicial, que queda redactado como segue:

«4. Igualmente será competente a xurisdición española para coñecer dos feitos cometidos por españois ou estranxeiros fóra do territorio nacional

susceptibles de tipificarse, segundo a lei penal española, como algún dos seguintes delitos:

- Xenocidio.
- Terrorismo.
- Pirataría e apoderamento ilícito de aeronaves.
- Falsificación de moeda estranxeira.
- Os delitos relativos á prostitución e os de corrupción de menores ou incapaces.
- Tráfico ilegal de drogas psicotrópicas, tóxicas e estupefacientes.
- Os relativos á mutilación xenital feminina, sempre que os responsables se encontren en España.
- E calquera outro que, segundo os tratados ou convenios internacionais, deba ser perseguido en España.»

Disposición derogatoria única.

Quedan derogadas cantas disposicións de igual ou inferior rango se opoñan ao establecido na presente lei orgánica.

Disposición derradeira primeira.

Engádese ao número 1 do artigo 87 ter da Lei orgánica do poder xudicial unha nova alínea e) coa seguinte redacción:

«e) Ditar sentenza de conformidade coa acusación nos casos establecidos pola lei.»

Disposición derradeira segunda.

A presente lei orgánica entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,
Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei orgánica.

Madrid, 8 de xullo de 2005.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

11864 *LEI 15/2005, do 8 de xullo, pola que se modifican o Código civil e a Lei de axuízamento civil en materia de separación e divorcio. («BOE» 163, do 9-7-2005.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

A Constitución de 1978 contén no seu artigo 32 un mandado ao lexislador para que regule os dereitos e deberes dos cónxuxes con plena igualdade xurídica, así

como as causas de separación e disolución do matrimonio e os seus efectos.

A Lei 30/1981, do 7 de xullo, modificou a regulación do matrimonio no Código civil, así como o procedemento seguido nas causas de nulidade, separación e divorcio, de conformidade cos entón novos principios. Isto supuña promover e protexer a dignidade dos cónxuxes e os seus dereitos, e procurar que mediante o matrimonio se favorecese o libre desenvolvemento da personalidade de ambos.

Para tal fin, a lei debería ter en consideración que, sistematicamente, o dereito a contraer matrimonio se configuraba como un dereito constitucional, cuxo exercicio non podía afectar, nin desde logo, menoscabar a posición xurídica de ningún dos esposos no matrimonio, e que, por último, daba lugar a unha relación xurídica disoluble, polas causas que a lei dispuxer.

A determinación de tales causas e, en concreto, a admisión do divorcio como causa de disolución do matrimonio constituíu o núcleo da elaboración da lei, na cal, despois dun complexo e tenso proceso, aínda se podían advertir trazos do antigo modelo da separación-sanción.

O divorcio concibiase como o último recurso a que se podían acoller os cónxuxes e só cando era evidente que, após un dilatado período de separación, a súa reconciliación xa non era factible. Xa que logo, exixíase a demostración do cesamento efectivo da convivencia conxugal ou da violación grave ou reiterada dos deberes conxugais, unha sorte de pulso impropio tendido pola lei aos esposos, obrigados ben a perseveraren publicamente na súa desunión, ben a renunciaren a tal expresión reconciliándose. En ningún caso o matrimonio se podía disolver como consecuencia dun acordo en tal sentido dos consortes.

Estas disposicións estiveron en vigor durante case un cuarto de século, tempo durante o cal se puxeron de manifesto de modo suficiente tanto as súas carencias como as disfuncións por elas provocadas. Sirvan unicamente a modo de exemplo os casos de procesos de separación ou de divorcio que, antes que resolveren a situación de crise matrimonial, terminaron agravándoa ou nos cales a súa duración chegou a ser superior á da propia convivencia conxugal.

O evidente cambio no modo de concibir as relacións de parella na nosa sociedade privou paulatinamente estas normas dos seus condicionantes orixinais.

Os tribunais de xustiza, sensibles a esta evolución, aplicaron en moitos casos a lei e evitaron, dun lado, a inconveniencia de perpetuar o conflito entre os cónxuxes cando no curso do proceso se facía patente tanto a quebra da convivencia como a vontade de ambos de non continuaren o seu matrimonio, e doutro, a inutilidade de sacrificar a vontade dos individuos demorando a disolución da relación xurídica por razóns inaprensibles ás persoas por ela vinculadas.

A reforma que se emprende pretende que a liberdade, como valor superior do noso ordenamento xurídico, teña o seu máis adecuado reflexo no matrimonio. O recoñecemento pola Constitución desta institución xurídica posúe unha innegable transcendencia, pois que contribúe á orde política e á paz social, e é vía a través da cal os cidadáns poden desenvolver a súa personalidade.

En coherencia con esta razón, o artigo 32 da Constitución configura o dereito a contraer matrimonio segundo os valores e principios constitucionais. De acordo con eles, esta lei persegue ampliar o ámbito de liberdade dos cónxuxes no relativo ao exercicio da facultade de solicitar a disolución da relación matrimonial.

Con este propósito, considérase que o respecto ao libre desenvolvemento da personalidade, garantido polo artigo 10.1 da Constitución, xustifica recoñecer maior transcendencia á vontade da persoa cando xa non desexa seguir vinculada co seu cónxuxe. Así, o exercicio do seu

dereito a non continuar casado non pode facerse depender da demostración da concorrencia de causa ningunha, pois a causa determinante non é máis que o fin desa vontade expresada na súa solicitude, nin, desde logo, dunha previa e ineludible situación de separación.

Neste último sentido, preténdese evitar a situación actual, que, en moitos casos, implica un duplo procedemento, para o cal se admite a disolución do matrimonio por divorcio sen necesidade da previa separación de feito ou xudicial, cun importante aforro de custo ás partes, tanto económico como, sobre todo, persoal.

Non obstante, e de conformidade co artigo 32 da Constitución, mantense a separación xudicial como figura autónoma para aqueles casos en que os cónxuxes, polas razóns que os asistan, decidan non optar pola disolución do seu matrimonio.

En suma, a separación e o divorcio concíbense como dúas opcións, ás cales as partes poden acudir para solucionar as vicisitudes da súa vida en común. Deste modo, preténdese reforzar o principio de liberdade dos cónxuxes no matrimonio, pois tanto a continuación da súa convivencia como a súa vixencia depende da vontade constante de ambos.

Así pois, abonda con que un dos esposos non desexe a continuación do matrimonio para que poida demandar o divorcio, sen que o demandado poida oporse á petición por motivos materiais, e sen que o xuíz poida rexeitar a petición, salvo por motivos persoais. Para a interposición da demanda, neste caso, soamente se require que transcorresen tres meses desde a celebración do matrimonio, salvo que o interese dos fillos ou do cónxuxe demandante xustifique a suspensión ou disolución da convivencia con anticipación, e que nela se faga solicitude e proposta das medidas que deban regular os efectos derivados da separación.

Preténdese, así, que o demandado non soamente conteste ás medidas solicitadas polo demandante, senón que tamén teña a oportunidade de propor as que considere máis convenientes, e que, en definitiva, o xuíz poida propiciar que os cónxuxes cheguen a un acordo respecto de todas ou o maior número delas.

Desta forma, as partes pódennlle pedir en calquera momento ao xuíz a suspensión das actuacións xudiciais para acudir á mediación familiar e tentar alcanzar unha solución consensuada nos temas obxecto de litixio.

A intervención xudicial débese reservar para cando fose imposible o pacto, ou o contido das propostas sexa lesivo para os intereses dos fillos menores ou incapacitados, ou un dos cónxuxes, e as partes non atendesen aos seus requirimentos de modificación. Só nestes casos deberá ditar unha resolución en que imponha as medidas que sexan precisas.

A lei prevé, xunto á anterior posibilidade, que ambos os cónxuxes soliciten conxuntamente a separación ou o divorcio. Neste caso, os requisitos que deben concorrer, así como os trámites procesuais que se deberán seguir, son practicamente coincidentes cos vixentes até o de agora, pois soamente se procedeu a reducir a tres meses o tempo que prudentemente debe mediar entre a celebración do matrimonio e a solicitude de divorcio. Polo demais, as partes, necesariamente, deben xuntar á súa solicitude unha proposta de convenio regulador redactada de conformidade co disposto no artigo 90 do Código civil. Por último, esta reforma legislativa tamén se debe ocupar de determinadas cuestións que afectan o exercicio da patria potestade e a garda e custodia dos fillos menores ou incapacitados, cuxo obxecto é procurar a mellor realización do seu beneficio e interese, e facer que ambos os proxenitores perciban que a súa responsabilidade para con eles continúa, a pesar da separación ou o divorcio, e que a nova situación lles exixe, mesmo, un maior grao de dilixencia no exercicio da potestade.

Preténdese reforzar con esta lei a liberdade de decisión dos pais respecto do exercicio da patria potestade. Neste senso, prevese expresamente que poidan acordar no convenio regulador que o exercicio se atribúa exclusivamente a un deles, ou ben a ambos de forma compartida. Tamén o xuíz, nos procesos incoados por instancia dun só dos cónxuxes, e en atención ao solicitado polas partes, pode adoptar unha decisión con ese contido.

Co fin de reducir as consecuencias derivadas dunha separación e divorcio para todos os membros da familia, manter a comunicación e o diálogo, e en especial garantir a protección do interese superior do menor, establécese a mediación como un recurso voluntario alternativo de solución dos litixios familiares por vía de mutuo acordo coa intervención dun mediador, imparcial e neutral.

No antigo modelo da separación-sanción, a culpabilidade do cónxuxe xustificaba que este quedase afastado da prole. Ao abeiro da Lei 30/1981, do 7 de xullo, de modo obxectivamente incomprendible, desenvolveuse unha práctica coherente co modelo pretérito, que materialmente impediu en moitos casos que, despois da separación ou o divorcio, os fillos continúen tendo unha relación fluída con ambos os proxenitores. A consecuencia desta práctica foi que os fillos sufran innecesariamente un prexuízo que se pode evitar.

Así pois, calquera medida que imponha atrancos ou dificultades á relación dun proxenitor cos seus descendentes débese encontrar amparada en serios motivos, e debe ter por xustificación a súa protección ante un mal certo, ou a mellor realización do seu beneficio e interese.

Conseqüentemente, os pais deberán decidir se a garda e custodia será exercida soamente por un deles ou ben por ambos de forma compartida. En todo caso, determinarán, en beneficio do menor, cómo este se relacionará do mellor modo co proxenitor que non conviva con el, e procurarán a realización do principio de corresponsabilidade no exercicio da potestade.

Artigo primeiro. *Modificación do Código civil en materia de separación e divorcio.*

O Código civil modifícase nos seguintes termos:

Un.–O artigo 68 queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 68.

Os cónxuxes están obrigados a vivir xuntos, gardarse fidelidade e socorrerse mutuamente. Deberán, ademais, compartir as responsabilidades domésticas e o coidado e atención de ascendentes e descendentes e doutras persoas dependentes ao seu cargo.»

Dous.–O artigo 81 queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 81.

Decretarase xudicialmente a separación, calquera que sexa a forma de celebración do matrimonio:

1.º Por petición de ambos os cónxuxes ou dun co consentimento do outro, unha vez transcorridos tres meses desde a celebración do matrimonio. Á demanda xuntaráse unha proposta de convenio regulador redactada conforme o artigo 90 deste código.

2.º Por petición dun só dos cónxuxes, unha vez transcorridos tres meses desde a celebración do matrimonio. Non será preciso o transcurso deste prazo para a interposición da demanda cando se acredite a existencia dun risco para a vida, a integridade física, a liberdade, a integridade moral ou liberdade e indemnidade sexual do cónxuxe deman-

dante ou dos fillos de ambos ou de calquera dos membros do matrimonio.

Á demanda xuntaráse unha proposta fundada das medidas que deban regular os efectos derivados da separación.»

Tres.–O artigo 82 queda sen contido.

Catro.–Modifícase o parágrafo primeiro do artigo 84, que terá a seguinte redacción:

«A reconciliación pon termo ao procedemento de separación e deixa sen efecto ulterior o resolto nel, pero ambos os cónxuxes separadamente deberán pólo en coñecemento do xuíz que entenda ou enténdese no litixio.»

Cinco.–O artigo 86 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 86.

Decretarase xudicialmente o divorcio, calquera que sexa a forma de celebración do matrimonio, por petición dun só dos cónxuxes, de ambos ou dun co consentimento do outro, cando concorran os requisitos e circunstancias exixidos no artigo 81.»

Seis.–O artigo 87 queda sen contido.

Sete.–O primeiro parágrafo do artigo 90 e a súa alínea a) quedan redactados nos seguintes termos:

«O convenio regulador a que se refiren os artigos 81 e 86 deste código deberá conter, ao menos, os seguintes extremos:

a) O coidado dos fillos suxeitos á patria potestade de ambos, o exercicio desta e, se é o caso, o réxime de comunicación e estadia dos fillos co proxenitor que non viva habitualmente con eles.»

Oito.–Dáselle unha nova redacción ao artigo 92, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 92.

1. A separación, a nulidade e o divorcio non eximen os pais das súas obrigacións para cos fillos.

2. O xuíz, cando deba adoptar calquera medida sobre a custodia, o coidado e a educación dos fillos menores, velará polo cumprimento do seu dereito a seren oídos.

3. Na sentenza acordarase a privación da patria potestade cando no proceso se revele causa para isto.

4. Os pais poderán acordar no convenio regulador ou o xuíz poderá decidir, en beneficio dos fillos, que a patria potestade sexa exercida total ou parcialmente por un dos cónxuxes.

5. Acordarase o exercicio compartido da garda e custodia dos fillos cando así o soliciten os pais na proposta de convenio regulador ou cando ambos cheguen a este acordo no transcurso do procedemento. O xuíz, ao acordar a garda conxunta e despois de fundamentar a súa resolución, adoptará as cautelas procedentes para o eficaz cumprimento do réxime de garda establecido, procurando non separar os irmáns.

6. En todo caso, antes de acordar o réxime de garda e custodia, o xuíz deberá solicitar informe ao Ministerio Fiscal, e oír os menores que teñan suficiente xuízo cando se considere necesario de oficio ou por petición do fiscal, partes ou membros do equipo técnico xudicial, ou do propio menor, valorar as alegacións das partes vertidas na comparecencia e a proba practicada nela, e a relación que os pais

manteñan entre si e cos seus fillos para determinar a súa idoneidade co réxime de garda.

7. Non procederá a garda conxunta cando calquera dos pais estea incurso nun proceso penal iniciado por atentar contra a vida, a integridade física, a liberdade, a integridade moral ou a liberdade e indemnidade sexual do outro cónxuxe ou dos fillos que convivan con ambos. Tampouco procederá cando o xuíz advirta, das alegacións das partes e as probas practicadas, a existencia de indicios fundados de violencia doméstica.

8. Excepcionalmente, aínda cando non se dean os supostos do número cinco deste artigo, o xuíz, por instancia dunha das partes, con informe favorable do Ministerio Fiscal, poderá acordar a garda e custodia compartida fundamentándoa en que soamente desta forma se protexe adecuadamente o interese superior do menor.

9. O xuíz, antes de adoptar algunha das decisións a que se refiren os números anteriores, de oficio ou por instancia de parte, poderá pedir ditame de especialistas debidamente cualificados, relativo á idoneidade do modo de exercicio da patria potestade e do réxime de custodia dos menores.»

Nove.—O artigo 97 queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 97.

O cónxuxe ao cal a separación ou o divorcio lle produzan un desequilibrio económico en relación coa posición do outro que implique un empeoramento na súa situación anterior no matrimonio, terá dereito a unha compensación que poderá consistir nunha pensión temporal ou por tempo indefinido, ou nunha prestación única, segundo se determine no convenio regulador ou na sentenza.

Na falta de acordo dos cónxuxes, o xuíz, en sentenza, determinará o seu importe tendo en conta as seguintes circunstancias:

- 1.ª Os acordos a que chegasen os cónxuxes.
- 2.ª A idade e o estado de saúde.
- 3.ª A cualificación profesional e as probabilidades de acceso a un emprego.
- 4.ª A dedicación pasada e futura á familia.
- 5.ª A colaboración co seu traballo nas actividades mercantís, industriais ou profesionais do outro cónxuxe.
- 6.ª A duración do matrimonio e da convivencia conxugal.
- 7.ª A perda eventual dun dereito de pensión.
- 8.ª O capital e os medios económicos e as necesidades dun e outro cónxuxe.
- 9.ª Calquera outra circunstancia relevante.

Na resolución xudicial fixaranse as bases para actualizar a pensión e as garantías para a súa efectividade.»

Dez.—O parágrafo primeiro da medida 1.ª do artigo 103 do Código civil quedará redactado como segue:

«1.ª Determinar, en interese dos fillos, con cal dos cónxuxes deben ficar os suxeitos á patria potestade de ambos e tomar as disposicións apropiadas de acordo co establecido neste código e, en particular, a forma en que o cónxuxe que non exerza a garda e custodia dos fillos poderá cumprir o deber

de velar por estes e o tempo, modo e lugar en que poderá comunicar con eles e telos na súa compañía.»

Artigo segundo. *Modificación da regulación dos dereitos do cónxuxe viúvo no Código civil.*

O Código civil modifícase nos seguintes termos:

Un.—Os artigos 834 e 835 quedan redactados da seguinte forma:

«Artigo 834.

O cónxuxe que ao morrer o seu consorte non se encontre separado deste xudicialmente ou de feito, se concorrer á herdanza con fillos ou descendentes, terá dereito ao usufruto do terzo destinado a mellora.

Artigo 835.

Se entre os cónxuxes separados mediase reconciliación notificada ao xulgado que coñeceu da separación de conformidade co artigo 84 deste código, o sobrevivente conservará os seus dereitos.»

Dous.—Suprímese o parágrafo 2.º do artigo 837.

Tres.—Modifícase o artigo 840, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 840.

Cando o cónxuxe viúvo concorra con fillos soamente do causante, poderá exixir que o seu dereito de usufruto lle sexa satisfeito, á escolla dos fillos, asignándolle un capital en diñeiro ou un lote de bens hereditarios.»

Catro.—Modifícase o artigo 945, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 945.

Non terá lugar o chamamento a que se refire o artigo anterior se o cónxuxe estiver separado xudicialmente ou de feito.»

Disposición adicional única. *Fondo de garantía de pensións.*

O Estado garantirá o pagamento de alimentos recoñecidos e debidos a favor dos fillos e fillas menores de idade en convenio xudicialmente aprobado ou en resolución xudicial, a través dunha lexislación específica que concretará o sistema de cobertura en tales supostos.

Disposición transitoria única. *Procesos pendentes de resolución.*

1. Os procesos de separación ou divorcio iniciados con anterioridade á entrada en vigor desta lei continuarán substanciándose durante a instancia conforme as normas procesuais vixentes na data da presentación da demanda.

2. O disposto no artigo primeiro, canto ás causas de separación e divorcio e canto ao prazo mínimo para interpor a acción contando desde a data de celebración do matrimonio, será de aplicación aos procesos que estean a tramitarse no momento da súa entrada en vigor. Para este efecto, outorgaráselles ás partes un prazo común extraordinario de cinco días para solicitar o divorcio e alegaren canto ao seu dereito conveña. O xuíz resolverá as alegacións formuladas dentro do terceiro día.

3. Se a entrada en vigor da lei tiver lugar durante o prazo para ditar sentenza, o previsto no artigo primeiro, canto ás causas de separación e divorcio e canto ao prazo mínimo para interpor a acción contando desde a data de celebración do matrimonio, será de aplicación á resolución do litixio. Neste caso, o xuíz, precedendo suspensión do prazo para ditar sentenza, acordará outorgarlles ás partes un prazo común extraordinario de cinco días para solicitaren e alegaren canto ao seu dereito conveña.

Disposición derradeira primeira. *Modificación da Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuizamento civil.*

A Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuizamento civil, modifícase nos seguintes termos:

Un.–A regra 2.ª do artigo 770 queda redactada do seguinte modo:

«2.ª A reconvenção proporase coa contestación á demanda. O demandante disporá de 10 días para contestala.

Soamente se admitirá a reconvenção:

a) Cando se funde nalgunha das causas que poidan dar lugar á nulidade do matrimonio.

b) Cando o cónxuxe demandado de separación ou de nulidade pretenda o divorcio.

c) Cando o cónxuxe demandado de nulidade pretenda a separación.

d) Cando o cónxuxe demandado pretenda a adopción de medidas definitivas que non fosen solicitadas na demanda e sobre as cales o tribunal non se deba pronunciar de oficio.»

Dous.–Engádese un novo parágrafo ao final da regra 4.ª do artigo 770, coa seguinte redacción:

«Nas exploracións de menores nos procedementos civís o xuíz garantirá que o menor poida ser oído en condicións idóneas para a salvagarda dos seus intereses, sen interferencias doutras persoas, e solicitando excepcionalmente o auxilio de especialistas cando isto sexa necesario.»

Tres.–Introdúcese unha nova regra 7.ª ao artigo 770 coa seguinte redacción:

«7.ª As partes, de común acordo, poderán solicitar a suspensión do proceso de conformidade co previsto no artigo 19.4 desta lei, para someterse a mediación.»

Catro.–O parágrafo primeiro do número 2 do artigo 771 queda redactado do seguinte modo:

«2. Á vista da solicitude, o tribunal mandará citar os cónxuxes e, se houber fillos menores ou incapacitados, o Ministerio Fiscal, a unha comparecencia, na cal se intentará un acordo das partes e que se celebrará nos dez días seguintes. A esta comparecencia deberá acudir o cónxuxe demandado asistido polo seu avogado e representado polo seu procurador.»

Cinco.–Modifícase o número 2 do artigo 775, que queda redactado do seguinte modo:

«2. Estas peticións tramitaranse conforme o disposto no artigo 770. Non obstante, se a petición for feita por ambos os cónxuxes de común acordo ou por un co consentimento do outro e xuntando proposta de convenio regulador, rexerá o procedemento establecido no artigo 777.»

Seis.–Modifícase o número 2 do artigo 777, que queda redactado do seguinte modo:

«2. Ao escrito polo cal se promova o procedemento deberáse xuntar a certificación da inscrición do matrimonio e, se é o caso, as de inscrición de nacemento dos fillos no Rexistro Civil, así como a proposta de convenio regulador conforme o establecido na lexislación civil e o documento ou documentos en que o cónxuxe ou cónxuxes funden o seu dereito, incluíndo, se é o caso, o acordo final alcanzado no procedemento de mediación familiar. Se algún feito relevante non puider ser probado mediante documentos, no mesmo escrito proporase a proba de que os cónxuxes se queiran valer para acreditarlo.»

Sete.–Modifícase o número 5 do artigo 777, que queda redactado do seguinte modo:

«5. Se houber fillos menores ou incapacitados, o tribunal solicitará informe do Ministerio Fiscal sobre os termos do convenio relativos aos fillos e oír os menores se tiveren suficiente xuízo cando se considere necesario de oficio ou por petición do fiscal, partes ou membros do equipo técnico xudicial ou do propio menor. Estas actuacións practícaranse durante o prazo a que se refire o número anterior ou, se este non se tiver aberto, no prazo de cinco días.»

Disposición derradeira segunda. *Modificación da Lei do 8 de xuño de 1957, reguladora do Rexistro Civil.*

O parágrafo 1.º do artigo 20 da Lei do 8 de xuño de 1957, reguladora do Rexistro Civil, queda redactado do seguinte modo:

«1.º As de nacemento, ao Rexistro do domicilio do nacido ou dos seus representantes legais. En caso de adopción internacional, o adoptante ou adoptantes de común acordo poderán solicitar que na nova inscrición conste o seu domicilio en España como lugar de nacemento do adoptado. Ás inscricións así practicadas seralles de aplicación o disposto no parágrafo final do artigo 16.»

Disposición derradeira terceira.

O Goberno remitirá ás Cortes un proxecto de lei sobre mediación baseada nos principios establecidos nas disposicións da Unión Europea e, en todo caso, nos de voluntariedade, imparcialidade, neutralidade e confidencialidade e no respecto aos servizos de mediación creados polas comunidades autónomas.

Disposición derradeira cuarta. *Entrada en vigor.*

A presente lei entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,

Mando a todos os españois, particulares e autoridades que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 8 de xullo de 2005.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO